

La asimetria judicial de l'Estat espanyol

written by Germán Gorraiz López | 24 de febrer de 2021

L'establiment de l'Estat espanyol estaria format per les elits financera-empresarial, política, judicial, militar, jerarquia catòlica, universitària i mass media de l'Estat espanyol, hereus naturals del llegat de general Franco que haurien fagocitat totes les esferes de decisió (segons es desprèn de la lectura del llibre *Oligarquía financiera i poder polític a Espanya* escrit per l'exbanquer Manuel Port Ducet).

Aquests lobbys de pressió estarien interconnectades mitjançant "una aliança inquieta basada en la seva comunitat d'interessos econòmics i amalgamada per la defensa a ultrança del Règim del 78 i de la "unitat indissoluble d'Espanya". El Tardofranquismo judicial tindria a l'Audiència nacional com braç executor i al Tribunal Suprem com a dic de contenció dels recursos populars contra la parasitària i corrupta classe política establerta en qualsevol segment de poder mitjançant l'estatus d'aforat (llegiu casos Rato i Cifuentes), als jutges Lamela i Llarena com el seu més destacats peons i al jutge Marchena com gran sacerdot d'uns tribunals que estarien controlats per l'anomenat "clan dels polítics" en paraules de l'expresident de sala de TS, Ramón Trillo, *descollando* la presidenta de la Sala Penal de l'Audiència Nacional, Concepció Espejel, condecorada en el seu dia per la presidenta del PP de Castella-la Manxa, María Dolores de Cospedal).

Així mateix, la llibertat d'expressió a Espanya agonitza davant la nova ofensiva repressora de l'Audiència Nacional que intenta constrènyer fins al paroxisme la llibertat d'expressió mitjançant la imposició sistemàtica de multes estratosfèriques i el penúltim episodi seria l'entrada a la presó del raper Pablo Hasel per presumptes "delictes d'enaltiment del terrorisme i injúries a la Corona i a les institucions". El

seu empresonament estaria motivat per tres articles de l'actual Codi Penal que en repetides ocasions han estat denunciats per l'ONU i la Unió Europea com "constrictores de la llibertat d'expressió", però la massiva resposta popular a l'Estat espanyol així com les campanyes internacionals com la d'Amnistia Internacional per denunciar la asimetria judicial entre el cas Hasel i els contenciosos de l'emèrit, podria forçar l'aplicació pel Govern d'un indult a Pablo Hasel i la posterior derogació dels articles 578 i 491 del Codi Penal relatius als delictes d'enaltiment del terrorisme i injúries a la Corona.

Per silenciar la dissidència a sistema dominant, el Tardofranquismo judicial fa servir l'anomenat Lawfare o Guerra Judicial, terme inventat per Susan W. Tiefenbrun en la seva tesi "Semiotic Definition of Lawfare" publicada a Case Western Reserve University. Amb aquest terme ens referim a l'"abús dels procediments legals i internacionals per provocar un repudi popular contra un oponent mantenint una aparença de legalitat". Així, estaríem parlant de violacions de les regles del procés penal com ara la falta d'imparcialitat del Jurat, la violació del principi de proporcionalitat, no respectar la immunitat política dels càrrecs electes així com crear indefensió, supòsits en què podria haver incorregut la Justícia en els casos Altsasu, Sandro Rosell, així com en el macro judici contra els líders del Procés català. Per entendre l'exegesi d'aquests judicis, caldria recórrer a la Doctrina Aznar que tindria com a objectiu últim "criminalitzar grups i entitats díscols i refractaris al missatge de l'establishment dominant de l'Estat espanyol". Tot això serien elements constituents de l'anomenada "perfecció negativa", terme emprat pel novel·lista Martín Amis per designar "l'obscena justificació de l'ús de la crueltat extrema, massiva i premeditada per un suposat estat ideal", la qual cosa representaria un autèntic exercici de "terrorisme jurídic" que han generat una àmplia reacció de repulsa popular i institucional amb processos judicials de llarg recorregut que

acabaran indefectiblement al Tribunal Europeu d'Estrasburg.